

- b) sud pred kojim je podnesena tužba protiv odluke *Taxing Mastera* ipak ima obvezu odstupiti od inače primjenjivih mjera nacionalnog prava i utvrditi iznos troškova koji se trebaju nadoknaditi na način kojim se osigurava da zbog tako određenih troškova postupak neće postati preskup?

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 6. travnja 2017. uputio Raad van State (Nizozemska) – X protiv Belastingdienst/Toeslagen

(Predmet C-175/17)

(2017/C 178/15)

Jezik postupka: nizozemski

Sud koji je uputio zahtjev

Raad van State

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: X

Tuženik: Belastingdienst/Toeslagen

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 13. Direktive 2008/115/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 16. prosinca 2008. o zajedničkim standardima i postupcima država članica za vraćanje državljana trećih zemalja s nezakonitim boravkom (SL 2008., L 348, str. 98.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 8., str. 188.) u vezi s člancima 4., 18., člankom 19. stavkom 2. i člankom 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima tumačiti na način da žalba, ako je nacionalno pravo predviđa u postupku protiv odluke koja sadržava odluku o povratu u smislu članka 3. stavka 4. Direktive 2008/115/EZ, prema pravu Unije mora automatski imati suspenzivan učinak ako državljanin treće zemlje tvrdi da izvršenje odluke o povratu znači ozbiljnu opasnost od povrede načela *non refoulement*. Drugim riječima: treba li u takvom slučaju suspendirati protjerivanje dotičnog državljanina treće zemlje tijekom roka za podnošenje žalbe ili – ako je žalba bila podnesena – do odluke o toj žalbi a da to dotični državljanin treće zemlje ne mora posebno zahtijevati?
 2. Treba li članak 39. Direktive Vijeća 2005/85/EZ od 1. prosinca 2005. o minimalnim normama koje se odnose na postupke priznavanja i ukidanja statusa izbjeglica u državama članicama (SL 2005., L 326, str. 13.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 7., str. 19.) u vezi s člancima 4., 18., člankom 19. stavkom 2. i člankom 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima tumačiti na način da žalba, ako je nacionalno pravo predviđa u postupku o odbijanju zahtjeva za azil u smislu članka 2. Direktive 2005/85/EZ, prema pravu Unije mora automatski imati suspenzivan učinak? Drugim riječima: treba li u takvom slučaju suspendirati protjerivanje dotičnog tražitelja azila tijekom roka za podnošenje žalbe ili – ako je žalba bila podnesena – do odluke o toj žalbi a da to dotični tražitelj azila ne mora posebno zahtijevati?
-